

Народътъ непрекъснато поздравява:

— Да живѣе рускиятъ царь Александъръ II-и!

— Да живѣе генералъ Гурко!

— Да живѣятъ рускитѣ войници и българскитѣ опълченци!

Отъ селата пристигатъ селяни съ подаръци, храни и питиета. Два дни Търново гощава своитѣ избавители.

Но търновчани се готвятъ за новъ гостъ. Нови килими се постилатъ по балкони и по магазини. Арка се издига. Улицитѣ се обвиватъ въ трицвѣтни знамена. Камбанитѣ звучатъ.

На 29 юний Търново посрещна съ неизказана радостъ главнокомандващия — великия князь Николай.

Да, млади четци, тъй се възобнови стара България. Настъпиха днитѣ на третото българско царство.

Турцитѣ избѣгаха, но тѣ още не сж победени. Тѣ отдалечъ идатъ. Трѣбва да се посрещнатъ и да имъ се даде това, което заслужаватъ.

Опълченцитѣ минаватъ Балкана и слизатъ въ Тракия

30 юний. Рано сутринята опълченцитѣ и руситѣ се вдигнаха и упътиха за Балкана. Руски войски заминаха за Габровския и Тръвненския проходи, а нашитѣ опълченци минаха Хаинъ-боазкия проходъ.

— Де гиди, горда Стара планина! — пѣятъ опълченцитѣ. — Сега ще те видимъ, чакашъ ли ни, или не?

Генералъ Гурко бѣ вече преварилъ съ своята конница. Той разчисти проходите: Габровски, Тръвненски и Твърдишки, та опълченцитѣ свободно слѣзсха въ Тракия (3 юлий). Следъ единъ малкъ бой съ турцитѣ при Казанлъкъ, руситѣ и опълченцитѣ завладѣха Тунджа — розовата долина.

Чудната природа, красивитѣ полета въ розовата долина, безбройнитѣ кръстци по нивитѣ, грамаднитѣ орѣшаци, кестени и чинари, отрупанитѣ дървета съ пло-